

Zasvěcení do Extáze

Rozhovor s Hi-ah Park, korejskou Mudang (šamankou)

Ptala se Nina Otis Haft

Hi-ah Park je korejská Mudang (šamanka), která se specializuje na umění rituálního tance. Pracovala jako dvorní hudebnice a tanečnice tradičního korejského umění, obdržela titul Master of Arts (M.A.) za oblast tance a učila se korejskému tanci a etnologii – stejně jako improvizaci v hudbě a pohybu – na univerzitě.

Od doby její iniciace jako Mudang v roce 1981, Hi-ah cestuje a navštěvuje různá místa v Evropě, USA a Korei, kde předvádí šamanský rituální tanec, transový tanec a tradiční korejský tanec.

Zároveň vede semináře a workshopy zaměřené na duchovní léčení a techniku extáze.

Její mezinárodní práce obnovila zájem a respekt ke starodávným korejským duchovním praktikám, současně působí jako pomyslný katalyzátor duchovního léčení a transformace.

Nina Otis Haft:

Neboť řada čtenářů není seznámena s korejským šamanismem, mohla byste nám něco říct o jeho roli v tradiční korejské kultuře?

Hi-ah Park: *Nikdo přesně neví, kdy přesně šamanismus v Korei vznikl, ale první záznamy hovoří o zahájení jeho praktikování již v Neolitické éře. Po dlouhou dobu byl praktikován jako domorodý způsob života, než se v dobách Tří království (57 před Kr. – 676 souč.) stal tradiční vírou. Později aristokraté od šamanismu upustily a přijali importovaná náboženství, jako Konfucianství, Taoismus a Budhismus. Nicméně, řadový lid pokračoval v praktikování šamanismu do tohoto dne.*

Existuje několik regionálních forem šamanismu, které jsou nyní v Korei praktikovány.

Na sever od Seoulu a řeky Han, Mudang (šamanka) je vyzvána k praktikování této profese prostřednictvím mystického onemocnění, známého jako Sinbyong a je poté iniciována pomocí Naerim Kut, ceremonie, která vyřeší její strádání ukotvením vlastního Boha do jejího těla.

Naerim kut naopak úplně chybí v jižních oblastech od řeky Han, kde se dotýčná stává šamankou pomocí dědičné transformace.

V oblasti Hwang-Hae Do, severní provincii, odkud pochází moje kmotra, Kim Keum-

Hwam, hraje Mudang roli zprostředkovatele s jinými světy- vypuzuje d'ábla, léčí nemoce a brání duchovní integritu komunity. Mudang je také prorokem, rituálním specialistou, mystickým básníkem, hudebníkem a tanečníkem- tím, který praktikuje techniku extáze pro komunikaci s duchovním světem.

Nina Otis Haft: *Jste rodilá Korejka. Jak se Vám přihodilo, že jste žila ve Spojených státech?*

Hi-ah Park: *V roce 1963 jsem se stala první ženou, která byla přijata do Korejského národního klasického hudebního institutu jako dvorní hudebník a tanečnice. V roce 1966 jsem byla pozvána do USA k představení a lekcím klasické korejské hudby a tance v Asijském akademickém institutu při Northwestern Nazerene College ve státě Idaho.*

Později mi byla nabídnuta učitelská pozice – v tanečním oddělení při UCSD (Californská univerzita, San Diego – pozn.překl.), to bylo v roce 1984.

Tyto pozice mi dali příležitost vyučovat zvukovou a pohybovou improvizaci.

Nina Otis Haft: *Kde jste se jako dítě učila být Mudang?*

Hi-ah Park: *Ve skutečnosti, byla jsem vychována v Korei jako křesťanka. Nestala jsem se Mudang ještě dlouho poté, co jsem odešla do USA. Nicméně, má první zkušenost se šamanismem skutečně byla v ranném dětství. Náš soused měl několik případů opakovaného škitání, které nebyl schopen zastavit po dobu několika dnů. Pamatuji si, že ho navštívila Mudang a nad jeho hlavou několikrát zakroužila svým mečem- zpívajíc a tancujíc. Tehdy jsem nevěděla, kdo je Mudang a kdo byla ta žena, ale byla jsem jejím výkonem doslova uchválena. Zjistila jsem, že se mi o této zkušenosti těžko s kýmkoliv mluvív, díky mé spolehlivé křesťanské výchově. Na šamanismus a nadpřirozené aktivity bylo nahlíženo jako na pověry, takže jsem si tuto zkušenost ponechala hluboko v mém srdci.*

Obr.vlevo: Hi-ah Park, v tradičních korejských Mudang šatech, předvádí šamanský tanec.

Obr.vpravo: Během její iniciace jako Mudang, Hi-ah Park zakusila extatickou transovou cestu po Mléčné dráze.

Rituální Tanec smrti a transformace

Upoutávka, kterou jsem viděla a která zvala na workshop Hi-ah Park s tématem Korejský rituální tanec a extatický pohyb, ji zobrazovala v tradičním korejském kostýmu a se starodávným, pichlavým výrazem v její tváři. Ve skutečnosti je to mladistvě vyhlížející žena, mezinárodně známá tanečnice, filmová herečka, matka dvou dcer, tanečnice bojového umění a cestující šamanka.

Já, jako tanečnice a umělkyně bojových tanců, jsem vždy cítila, že můj pohyb hraničí se spiritualitou. Z tohoto důvodu, a protože jsem byla zaujata myšlenkou zakusit extázi, rozhodla jsem se zúčastnit se jednoho z workshop Hi-ah v Berkeley, v Californii.

Skupina, která se tam sešla, byla větší, než Hi-ah očekávala.

Poté, co jsme se usadili v kruhu, nám celkem dlouhou chvíli zabralo představení každého z nás a vysvětlení důvodu, proč jsme přišli. Hi-ah vedla dialog s každým z nás- pomocí otázek, výzev, reakcí a her- viditelně zkoušejíc, jaký je pravý důvod naší přítomnosti. Stále dokola znovu a znovu, nám opakovala, že pokud skutečně nevíme, proč tam jsme, můžeme si také vzít zpět své peníze a odejít. Tento úvodní proces byl základem naší rituální práce a společných her.

Poté si Hi-ah oblékla její tradiční korejský šamanský kostým – lehký a objemný duhový talár z bavlny, zlatě vyšívaný pás a bílé trepky. Pozvala nás, abychom se k ní přidali k vyvolávání duchů. V ruce zvonky a vějíř, vedla nás v tanci, zpěvu a hudbě. Poté nás zavolala, jednoho po druhém, abychom s ní tančily rituální tanec smrti.

Pokaždé zvedla svou paži a vyzvala každého, aby si vybral jednu z barevných stuh, které držela. Na základě zvolené barvy nabídla každému člověku roucho ve stejné barvě a uzpůsobila tanec jeho potřebám.

Začala zapojením očí tanečního partnera do nekonečného objetí. Poté, s dřevěným mečem v ruce, se stala bojovnicí, lovkyní, milovnicí, zrcadlem nejhlubších strachů toho člověka. Vyzdvihnutím energie konfrontace pomocí pomalé, zvětšující se koncentrace, tancovala s každým partnerem dokud jeho nebo její odevzdání se bylo celistvé.

Konečně, s milujícím a pravdivým objetím ducha kmotry, kolébala svého partnera do znovuzrozené existence za hranici strachu.

Znajíc utrpení každého z předchozího seznamovacího kolečka, mohla jsem se účastnit každé jejich transformace, neboť jsem pozorovala, jak se dotýkají svých strachů a propouštějí pomocí radostné oslavy. Náš de jsme zakončili společně skupinovým tancem, plným volného pohybu, zpívajíc a bubnujíc.

Hi-ah Park: *Nebylo to dokud jsem nebyla studentkou taneční konzervatoře UCLA (Californská univerzita, Los Angeles- pozn.překl.), tehdy v roce 1975 jsem začala zpracovávat svůj zážitek z dětství. Jednoho dne ve třídě, Allegra Snyder (předsedkyně tanečního oddělení), nás požádala, abychom si vybavili a popsali tu nejpozoruhodnější zkušenost našeho života. Když jsem zavřela oči v meditaci, dostala jsem se do změněného stavu vnímání. Mé tělo se začalo nekontrolovatelně třást, ne z nervozity, ale, spíše, jako kdyby se mnou někdo třásl. Jak jsem mluvila o mém dětském zážitku s Mudang, cítila jsem, jako kdyby skre mě někdo promlouval.*

Později jsem zažila podobný psychický stav během sledování filmu o indiánském kmeni Pomo s názvem "The Sucking Doctor". Okamžitě jsem rozpoznala, že ceremonie léčení kmene Pomo souvisí s tancem a zpěvem, který jsem v dětství viděla.

Po těchto událostech jsem začala častěji zažívat psychické chvění a vnitřní vibrace, které mě děsily. Do té doby jsem nepovažovala za důležité mluvit o mém zážitku z dětství, ale nyní jsem věděla, že je to nutné, jestliže jsem chtěla tyto události pochopit. Začala jsem objevovat, kdo jsem byla, odkud jsem přišla, jak jsem se sem dostala a kam jsem šla.

Nina Otis Haft: *To zní, jako že jste prodělala duchovní probuzení. Bylo to v době, kdy jste si vybrala stát se Mudang?*

Hi-ah Park: *Ve skutečnosti, já si nevybrala stát se Mudang. Ono si to vybralo mě. Když jsem v roce 1975 začala studovat šamanismus, neměla jsem přání, a už vůbec ne snahu, stát se šamankou. Celý proces jsem původně brala výhradně jako umělecké snažení, neboť zatím vše, s čím jsem se na šamanské cestě setkala, vypadalo jako touha po duchovním naplnění. Stala jsem se Mudang až poté, co jsem byla do profese volána pomocí Sinbyong, neboli iniciační nemocí. Vlastně jsem musela podstoupit několik iniciačních nemocí, protože jsem nerozuměla tomu, co se semnou děje. První Sinbyong mě napadl, když mi bylo devatenáct, po mém rozchodu s prvním milencem. Velký nádor se rozvinul na mé kostrči a úplně jsem ztratila hlas. Nemohla jsem se hýbat asi tři měsíce. Potom, po nějaké době, nádor záhadně zmizel. Druhý Sinbyong se objevil, když mi bylo třicet tři. Začala jsem strádat nudou a samotou, neznajíc smysl svého života. Úplně jsem ztratila zájem o světské záležitosti a péče o domácnost šla stranou. Trpěla jsem nesnesitelnou samotou a toužila jsem po horách.*

Nespočet nocí jsem proplakala, nebo se mi zdáli sny o blížící se smrti.

V mých snech jsem byla uvězněna v podsvětí a štvána divou zvěří. Po dobu devíti měsíců jsem vydržela tyto bezesné neklidné noci až do okamžiku, kdy jsem měla neuvěřitelný, dlouhý sen o starodávném královském pohřebním procesí.

Má nespavost zmizela okamžitě po tomto tajuplném snu. Byla jsem šťastná bez jakékoliv specifické příčiny. Cítila jsem se vyzdvižena do vzduchu, jako kdyby mě někdo nadnášel. Po tomto pohřbu se mé sny začali měnit do lehčích, nebeských snů.

V jednom nezapomenutelném snu mě vzal bílý jednorožec s křídly přes Mléčnou dráhu do neuvěřitelného nekonečně hlubokého vesmíru. Na tom místě jsem slyšela hluboký rezonující hlas, který se mě ptal "Jak se mají lidé tam dole?" Stále si jasně vybavuji konverzaci s neviditelným hlasem a ten extatický pocit, který jsem měla. Potom mi ten hlas řekl, že musím zpátky, abych naučila lidi lásce. Cítila jsem neohraničenou radost a zároveň i smutek, že musím zpátky. Bez jediného důvodu k probuzení jsem se ocitla v mé posteli. Po nějakou dobu jsem byla tímto snem posedlá a cítila jsem se napojena na onu jinou realitu. Třebaže jsem tomu nemohla rozumět, onen jiný prostor byl tak jasný a zřejmý, že jsem cítila, jako kdyby byl můj bdělý stav snem.

Obr.: Ženy, které se staly Mudang, zpochybňují tradiční Konfuciánské hodnoty Korei.

Nina Otis Haft: *Můžete vysvětlit, jak se Vaše iniciační nemoc lišila od “normální” nemoci? Nemoc, kterou jste popsala, vypadá jako onemocnění mnoha žen, uvězněných v stereotypních rolích pohlaví.*

Hi-ah Park: *Bylo to něco takového. V Korei jsou ženy předmětem velkého strádání kvůli represivní Konfuciánské společnosti. Jen výjimečně jsou zralé pro nalezení pro ně nové role a role šamanky boří všechna tradiční pravidla a stereotypy. Proto si myslím, že ženský šaman byla první osvobozená žena. Věřím, že Sinbyong se děje protože duchovní tělo osoby hladově z neodstatku inspirující kreativity. Iniciační nemoc ji dovoluje utéci ze světa a vyjít z temnoty, s cílem zakusit její vlastní obřad přechodu. Aby se stala šamanem, osoba musí projít roky sebepozorování, osobní trýzně a progresivního duchovního rozvoje.*

Nina Otis Haft: *Mají vždy ženy v korejské společnosti roli Mudang?*

Hi-ah Park: *V dnešní Korei, skoro všichni šamané jsou ženy. Ve vzdálené minulosti byly mužšší Mudang stejně jako ženské, ale, během století, mužský Mudang se stal velmi ojedinelý. Někteří lidé tvrdí, že tato změna se stala proto, že ženy se více líbí bohům.*

Nina Otis Haft: *Jak ženy více vyhovují šamanské práci?*

Hi-ah Park: *Není to rod, co dělá ženu vyhovující, ale, spíše, její přístup k ženskému principu spirituality, který tvoří její esenciální most mezi tímto světem a stavem blaženosti. V tradiční korejské společnosti nejsou ženy vzdělávány tak jako muži a proto, nejsou napadeny jejich intuitivní a psychickou silou pře-intelektualizace. Musela jsem smazat dvacet let vzdělání, než jsem byla zralá k iniciaci.*

Nina Otis Haft: *V době Vaší poslední nemoci jste žila v jižní Kalifornii, ale iniciována jako Mudang jste byla v Korei. Jak k tomu došlo?*

Hi-ah Park: *Jako tanečnice, během mého pobytu v Kalifornii, jsem dostávala řadu žádostí k provedení šamanských obřadů pro korejskou komunitu- ačkoliv jsem ještě nebyla šamankou. Můj první rituální obřad proběhl v červnu roku 1980, v Mingei mezinárodním muzeu lidového umění, ve městě La Jolla v Kalifornii. Byla jsem překvapena, když mě pan Zozayoung, ředitel Muzea lidové malby v Korei, představil publiku jako Mudang, částečně i proto, že v Korei se na Mudang otevřeně nepoukazuje. Byla jsem znepokojena myšlenkou, jak rituál provedu, ale v okamžiku, kdy nadešel čas rituálu, jsem tak nějak cítila co dělat. Během následujícího roku jsem v Kalifornii provedla další dva rituály. Pokaždé do mě velkou silou vstoupily duchové a vedly můj rituál, o jehož významu jsem se dozvěděla až později. Po těchto obřadech jsem hluboce cítila, že toto duševno ve mě nemohu snadno ovládat.*

Pokaždé, když jsem se vrátila domů, cítila jsem tíživou bolest v ramenou a pánevní oblasti. Zažívala jsem obrovskou tíhu na své hrudi a pociťovala, jako kdyby někdo svazoval mé tělo. Poté jsem se stala zcela neschopnou vykonávat i jen malé domácí práce. Byla jsem nemocna po dobu dvou měsíců a věděla jsem, že potřebuji pomoc.

Protože jsem již prožila předchozí dvě onemocnění, intuitivně jsem věděla, že běžná lékařská péče mi s tímto problémem nepomůže. Jasnost, svoboda a zvýšené vnímání, které jsem prožívala během rituálů, se dostali do rozporu s racionálním, zlobou, strachem a obranými pocity, které sužovali můj normální stav vědomí. Tento konflikt spustil psychosomatické onemocnění.

Obr.: Hi-ah Park a její kmotra, Kim Keum-Hwa, během iniciačního rituálu

Během této nemoci jsem měla tři po sobě jdoucí zjevení. Při druhém vhledu jsem viděla Tan-Kuna, hrdinného zakladatele korejského národa, sedícího v jurtě v meditační pozici, oblečeného do červené čapky a roucha. Jak jsem intenzivně na tento obraz hleděla, stali jsme se jedním; najednou jsem uviděla sebe, sedící jako Tan-Kun. Tento jasný vhled mě přesvědčil navštívit po patnácti letech mou rodnou zem.

Neměla jsem žádný konkrétní motiv pro mou návštěvu. Nicméně, každý okamžik mého návratu, od samotného příjezdu, kohokoliv jsem potkala a kamkoliv jsem přišla, byl nějakým způsobem spojen se šamanskými praktikami. Během týdne mě můj přítel, professor Choi Jong-Min, představil Kim Keum-Hwa, vyhlášenou Hwanghaedo manshin (šamanka ze západní provincie Korei).

Když Kim vstoupila do místnosti jejího domu, ve které jsem na ni čekala, obě jsme se začali třást. Řekla mi, že měla silný pocit, že její duchové se mnou chtějí hovořit. Přinesla s sebou svůj věštecký stůl a začala odříkávat věštbu: “Duha vše obklopuje. Ovoce je zcela zralé a nemůže dál čekat!” Řekla mi, že jsem měla štěstí, když jsem se poddala nařízení duchů a přišla k ní. Jinak bych, jak řekla, zemřela, stejně jako přezrálý plod spadne ze stromu na zem a shnije.

Mé tělo se začalo nekontrolovatelně kymáčet v kruhovém pohybu. Se stékajícími slzami po mé tváři jsem se pokoušela držet si oběma rukama má kolena, ale nemohla jsem kymácení zastavit. Kim pokračovala ve vysvětlování, že jsem v minulosti již dvakrát neuposlechla a návazně jsem tak musle projít nesnesitelnou bolestí, samotou a zakoušením blížící se smrti. Varovala mě, že už bych neměla dál vzdorovat – potřetí by mi už nebylo odpuštěno. Bylo naprosto přirozené, že bez jakéhokoliv odkladu podstoupím zasvěcení Naerim Kut.

Jak mi Kim sdělila, dobře zpráva je, že vidí dvojitou duhu, rozprostřenou nad mou hlavou, obklopují mě a chrání ze čtyř stran nebesští bozi a sestupuje na mě duch bojovníka. Dále řekla, že můj vnitřní bojovník je tak silný, že bych mohla chtít stát na “Chaktu” (ostré čepele, které se používají při iniciační ceremonii). Předpověděla, že v blízké budoucnosti se stanu známou šamankou a budu cestovat po světě. Potom určila datum mého zasvěcení – 23.června 1981. Stala jsem se novým šamanem...

Nina Otis Haft: *Připravovala jste se ještě jinak na iniciační ceremonii?*

Hi-ah Park: *Má kmotra, Kim Keum-Hwa, mě požádala, abych týden před zasvěcením nepožívala žádné maso. Stejně jako u předchozích rituálů ve Spojených státech, jsem nevěděla, co se stane - ale byla jsem určena k poznání, jaká síla mě sem dovedla a jaký smysl a určení má můj život.*

Nina Otis Haft: *Co se stalo během ceremonie?*

Hi-ah Park: *To ráno jsem se vykoukala v horském proudu, poté vystoupila na horu Samgak (severně od Seoulu) spolu s mou kmotrou. V jedné chvíli mě požádala, abych vyšplhala na strmý útes a přinesla větévku borovice. To byla první zkouška dne. Učinila jsem tak a získala jsem Sanshin – ducha hor. Příliš jsme nemluvíli. U oltáře, na vrcholu hory, jsem nabídla rýži, rýžový koláč, tři druhy vařené zeleniny, ovoce, svíce, kadidlo a Makgholi (domácí rýžové víno).*

Za povzbuzování mé kmotry a zvuků malého gongu, zvedla jsem Sanshin Dari, dlouhý bavlněný háv Minyong (sloužící jako most), přes který šaman získává ducha hory. Mé tělo se začalo nekontrolovatelně třást- na znamení, že do mě vstupuje duch. Zcela jsem se tomu oddala, umlčíc svůj vnitřní dialog jsem se ponořila do vnitřního ticha. Cítila jsem světlo, vycházející z každého směru a začala jsem se cítit opilá duchem ve mě. Bylo to dramatické blízké setkání nadlouho oddělených milenců. Cítila jsem konečnou jednotu s mou pravěkou bytostí, než jsme se rozdělili. Věděla jsem, že duch mě miluje a odpustí mi můj dlouhodobý vzdor přijmout to. Ponořena do duchovního světla jsem se cítila čistá a znovuzrozená.

Horu jsem prakticky slétla dolů. Přidala jsem se ke skupině šamanů a dalších hostů v domě mé kmotry na úpatí hory. Byla jsem samozahajovatel. Začali jsme krátkou ceremonií na vyvolání a díkyzdání duchům, následovanou Huhtun kut (očistný rituál). Huhtun kut je určen k očištění a upokornění iniciovaného, s cílem rozpustit infantilní image jeho osobnosti a připravit ho k transformaci na čistého ducha nekonečné síly.

Rituál začal s bubny a povzbuzováním, zatímco pomocnice šamanky vložila na mou hlavu košík s vařeným prosem. Tancovala jsem v kruhu do každého směru a zakončila tanec odhozením košíku. Tento děj se musí opakovat až do okamžiku, než se košík ocitne na zemi v kolmé poloze – to je znamení, že zlí duchové jsou vypuzeni. Nebylo to snadné. Bylo velmi teplé počasí a já jsem na sobě měla plný korejský kostým. Navíc, cítila jsem se vědomě směšně před všemi přihlížejícími. Pokračovala jsem v tom až do chvíle, kdy už jsem nedokázala snést rozpaky. V tem okamžik se stalo něco kouzelného- všichni přihlížející zmizeli z mého dohledu. Cítila jsem bod opravdového ohně v mém středu a dosáhla jsem totálního klidu. Pak dopadl košík na zem správně.

Zasvěcení pokračovalo zkoumáním mé psychické schopnosti a určení identit, které do mě sestoupily. Poté, co jsem odhalila všechny duchy (slunce, měsíce, hvězd, hor, předků, atd.) skrze tanec, doprovázený bubnováním, má kmotra mi dala závěrečný test.

Zeptala se mě: “Kde jsou tvé zvonky a vějíř?” Když jsem váhala, napověděla mi, abych na to zkusila přijít. Řekla, že “příliš mnoho času stráveného na univerzitách zastínilo mé iracionální, intuitivní a vševědoucí Já”. Najednou jsem se dostala do extatického, hlubokého tranzu a našla jsem mé zvonky a vějíř schované pod velkou sukní jednoho z bubeníků.

Následně položily sedm naprosto identických mosazných pohárů na stůl. Tento test měl odhalit, zda-li poháry otevřu ve správném pořadí. Během tance za doprovodu bubnů jsem se začala dotýkat víka pohárů. Mé ruce následovaly energii. Pod první pokličkou, kterou jsem nadzvedla, jsem našla čistou vodu- která by se měla odhalit jako první a která symbolizuje čisté vědomí a božskou čistotu. Tančila jsem s touto pokličkou a pak otevřela zbývající poháry v následujícím pořadí:

rýže, popel, bílé fazole, slámka, peníze a špinavá voda. Má kmotra mi vysvětlila, co konkrétní obsah představuje. Rýže pomáhá lidem žít. Popel je symbolem jména a slávy. Fazole a slámka nasytí koně pro šamanovu cestu a jsou dobrou předzvěstí úspěšného růstu nového šamana. Zvolením čisté vody jako první a špinavé jako poslední, jsem prokázala čistotu vědomí a obstála tak v testu. Pozdravila jsem velkým úklonem mé kmotře a její pomocníci. Potom jsem si sedla před mou kmotru a nechala si od ní rozpustit a znovu svázat vlasy, na znamení znovuzrození jako nový šaman.

Den pokračoval mnoha dalšími rituály, ale popíšu vám zde jen Chaktu kori (rituál s ostrou čepelí) – finální zkouškou a zlatým hřebem Naerim Kut. Během ceremonie před Chaktu jsem stěží udržela mou páteř vzpřímenou a cítila jsem, jak ztrácím energii. Má vůle se ztrácela, odstraňujíc tak poslední bariéru bránící projevení se ducha válečníka. Má kmotra pochopila, co se se mnou děje a tak začala na ostatní přihlížející navlékat její vlastní kostýmy, aby i oni mohli tančit. I když jsem slyšela chechot tančících lidí, vše jsem vnímala jako ve snu. Podařilo se mi dostat mé tělo k oltáři, kde byly zavěšeny Tangwha (šamanské piktogramy). Jak jsem tam seděla, viděla jsem, jak malby božstev mizí a znovu se objevují jako žijící bytosti. Viděla jsem ducha hory, stojícího přede mnou, usmíval se. I když byl tiše, mohla jsem slyšet, jak ke mě promlouvá. Dotkl se mého ramene jako kdybych byla malé dítě. Cítila jsem se plná náklonnosti a s radostí bych tam navždy zůstala jako služebník, ale duch hory mi dal pocit, že mám splnit cosi neznámého. Poté všichni vyobrazení duchovní bojovníci vstoupily do mého těla. Cítila jsem, že jsem byla transformována do jiné bytosti. Stále jsem se cítila jako ve snu, ale mohla jsem slyšet hluk lidí, kteří venku připravovali věž pro Chaktu. Věděla jsem, že brzy budu očekávána tančit na vrcholu věže Chaktu, na konstrukci sestávající ze sedmi vrstev: bubnů, stolů, sklenic a hrnců, s dřevěnými deskami

uprostřed- a párem ostrých čepelí na vrcholu. Když bylo hotovo, věž byla vysoká okolo sedmi stop. Má kmotra si mě přitáhla k sobě- začala zpívat vzývající píseň a poté mi podala meče. Vzala jsem je a začala tančit. Použitím mečů jako transformačního nástroje jsem byla schopna znovuobnovit svou energii. Dotkla jsem se trachu ze smrti, který ležel hluboko ve mě, integrovala v sobě tuto emoci a dovolila jsem si zemřít- poté jsem se znovu zrodila s duchem bojovníka. Po chvíli tance s mečem jsem načerpala dostatečnou energii pro vstup do kuchyně, kde čekali dva velké Chaktu sekáčky, zabalené do rudé látky. V okamžiku, kdy jsem rozbalila Chaktu, cítila jsem u sebe neznámou přítomnost něčeho, co nezná strach a hranice. Začala jsem točit těmi těžkými, ostrými Chaktu proti svým pažím, nohám, obličejí a ústům. I když ta samá ostří snadno přetnou dřevo, mě neublížila. Všichni okolo se shromáždili, přihlížející byli vystrašení a očarováni. Poté, co jsem dokázala, že mi nic nemůže ublížit, předvedla jsem nejvítejnější tanec mého života.

Na vrcholu tohoto tance se zdálo, že letím na vrchol věže, kde jsem tančila naboso po ostří Chaktu. Později mi lidé řekli, že mé oči nevypadaly lidsky- měly lesk očí tygra. Jak jsem stála na ostří čepelí, získala jsem absolutní svobodu v čase a prostoru. Někteří přihlížející plakali, protože ta zkušenost byla neúnosně intenzivní. Když jsem se vrátila zpět, společně jsme tem tlak uvolnili v extázi a slzách.

Obr.: Hi-ah Park vzdává hold duchům Samgak v okamžiku, kdy její kmotra odříkává invokace

Nina Otis Haft: *Vaše iniciace jako Mudang zní velice komplexně a tradičně. Je pro Vaše studenty nutné, aby náleželi k dávnému korejskému náboženství a mohli tak s Vámi pracovat?*

Hi-ah Park: *Ve skutečnosti ne. I když jsem byla iniciována jako Mudang a mám velký respekt k tradicím, považuji se za duchovní porodní asistentku a globální šamanku. Věřím, že dnes se musíme dívat za hranice organizovaných náboženství a předepsané duchovní praxe. Tradiční náboženství se pokoušejí definovat a řídit naše duchovní zkušenosti. Jako kontrast, esenci šamanismu je zpřístupnit nedefinované a prozkoumat říši, jež jde za hranice jazyků a sociálních organizací.*

Nina Otis Haft: *Můžete nám dát příklad toho, jak působíte jako duchovní porodní asistentka?*

Hi-ah Park: *Minulé jaro si mě pozvala Aliance žen do Tábora ženského slunovratu v oblasti zálivu San Francisco, kde jsem vystoupila s rituální ceremonií. Předtím, než jsem začala, jsem si vybrala sedm dobrovolnic a zeptala se jich, čeho chtějí během ceremonie dosáhnout. Jedna z nich mi sdělila, že chce vyléčit její prsní karcinom. Během obřadu, kdy jsem byla posedlá duchem válečníka, jsem se přitočila k publiku a popadla jsem ruce té ženy, vytáhla ji dopředu a pak tančila na jejím hrudníku až do chvíle, kdy se plně vzdala ducha.*

O týden později přišla ta samá žena na můj seminář, který jsem měla na stejném místě. Vysvětlila, že poté, co se jí přihodilo v ženském táboře, šla do nemocnice na vyšetření. Vyšetřili jí tři lékaři, ale žádný z nich nenašel žádnou stopu rakoviny.

Tato žena byla zralá a otevřená a připravená transformovat se; proto byla moje psychická chirurgie účinná. Má psychická chirurgie funguje jen u těch jedinců, kteří jsou ochotni se konfrontovat se svou temnou stránkou a odevzdat se základnímu duchu. Když říkám psychická chirurgie, nemyslím tím řezání do té osoby- má chirurgie zahrnuje řez do strachu, sešití psychických slz v látku mysli, těla a ducha.

Nina Otis Haft: *Vaše šamanská práce, zdá se, se ještě víc posouvá za hranice tradičního Kut.*

Hi-ah Park: *Ano, dá se to tak říct. V červnu 1988 jsem byla pozvána na mezinárodní symposium v Mnichově, s názvem “Umělci a neviditelná realita”, abych předvedla rituální tanec. Těsně před začátkem vystoupení jsem měla nevysvětlitelné křeče do nohou, jaké jsem doposud nezažila. Nemohla jsem se ani postavit. Všichni byly velice zklamáni. Pořadatel, Johannes Heimrath, mě*

položil otázku – “Můžete vystoupit jen na pět minut?” Odpověděla jsem “Ano” bez jakéhokoliv přemýšlení jak to provést, vzdala jsem se ideí představení rituálního tance. Místo toho jsem nechala duchy, aby mnou pohybovali dle potřeb zúčastněných.

Pro němce, kteří jsou tolik časově zaměřeni, to znamenalo, že jsem byla vedena ke zpomalení. Tančila jsem krouživými, pomalými pohyby, jako nadzvedávaná neviditelnou silou. Tanec vibroval s dynamickým ohněm, evokujíc dojemně spirálovitou energii. Byl to věčný most mezi životem a smrtí.

Uvědomila jsem si, že čím více pronikám do pravěkého stavu, tím méně pevně následují tradiční formu. Dokonce ještě před tím, než jsem se stala Mudang, jsem si uvědomila, že hudba, tanec a celé to drama náleží nejen do říše estetické krásy, ale také do říše duchovního počínání, který vede k extázi. Proto má metoda výuky zdůrazňuje spojení mezi dýcháním a pohybem ve vztahu k lidskému chování a transformačnímu potenciálu těchto velmi přirozených lidských aktivit.

Obr.: Hi-ah Park zahrnuje do svého tranzového vystoupení prvky tance a šamanismu.

Nina Otis Haft: To zní, jako že je extáze velice důležitá pro Vaši práci. Můžete nám říct o extázi něco víc?

Hi-ah Park: Extáze je stav, který se setkává v našich srdcích. Je viděna a slyšena spíše srdcem, než jen očima a ušima. Je to také plamen, který vychází ze srdce touhou, aby se stal jednotou s pravdou (Bohem). Účel mé práce je sdílet tuto zkušenost s ostatními. Tanec tvoří radost z vnitřního, hlubokého smyslu pro krásu, extatického stavu rozjařenosti. Když se tanec stane meditací, rozkvete v lásku a tento rozkvet je pohybem k božskosti. Zakoušením tohoto blaženého stavu znovu a znovu prostřednictvím hudby a tance, jsem si postupně uvědomila svou božskost, mého vnitřního duchovního učitele. Objevila jsem, že je velmi důležité učit se a chránit tradice, ale toto slepé dodržování pevných vzorů brání zakoušení stavu extáze. Je moudřejší nalézt vlastní kreativní energii a nechat ji růst a rozkvést z vaší vlastní substance. Stejný přístup se hodí i k tradiční ceremonii Kut. Kut je silný, přímý proces očisty, který se prosekává skrz náš starch, vnitřní konflikt a zmatení. Přes extatický tanec šaman pomáhá účastníkům spojit se s jejich vlastním smyslem volnosti, takže mohou efektivně generovat potřebnou energii k překročení jejich překážek. Strach je transformován do hojné všeobecné lásky- a, najednou, život je víc než jen o strádání; je také o zakusení blaženosti. To, co se můžete naučit od šamana, je to, že je možné pozvednout životní energii až do úrovně, ve které je možné otevřít dveře do neznáma a za kterými je k dispozici nekonečný pocit blaha. Cesta extáze dělá lidské vědomí schopné radostně objevovat, prohledávat a dosahovat vysokého stavu bytí a pomáhá nám pochopit umění Božské energie.

Nina Otis Haft: Je něco dalšího, co byste ráda řekla o Vaší práci a Vašich budoucích plánech?

Hi-ah Park: Má práce jako šamaniky není omezena jakýmkoliv nastavením limitů, ať už z hlediska teologického, kulturního, nebo historického. Od mé iniciace v roce 1981 jsem dosáhla nového základu, který je velmi jednoduchý a hluboký a toto jsem byla schopna sdílet s ostatními. Pracuji na úrovni pravěkého stavu, kterého dosahuji zejména pomocí extatického tance. Zahrnutím dechu, hudby, tance a divadla jsem nastavila podmínky pro transformaci obecnstva a

společnosti. Hodně cestuji již od roku 1988. Mé budoucí plány jsou spojeny s vytvořením globálního centra léčitelského umění, kam můžeme integrovat naše životní zdroje a přivést je k naší plné pozornosti a tak budeme schopni se změnit. Cítím to jako velice naléhavé, aby si lidé uvědomili, jak moc jsme odděleni od naší vlastní pravdy (Boha). Je nutné transformovat naše destruktivní nevědomé chování v jednoduchou radost z existence. Má skromná snaha jako ženy a šamanky je pohnout kulturou dopředu pomocí cvičení duchovní inteligence a procesu tvoření. Věřím, že umění a duchovní úsilí, jež jsou založeny na zkušenosti extáze mohou přispět k našemu porozumění života.

